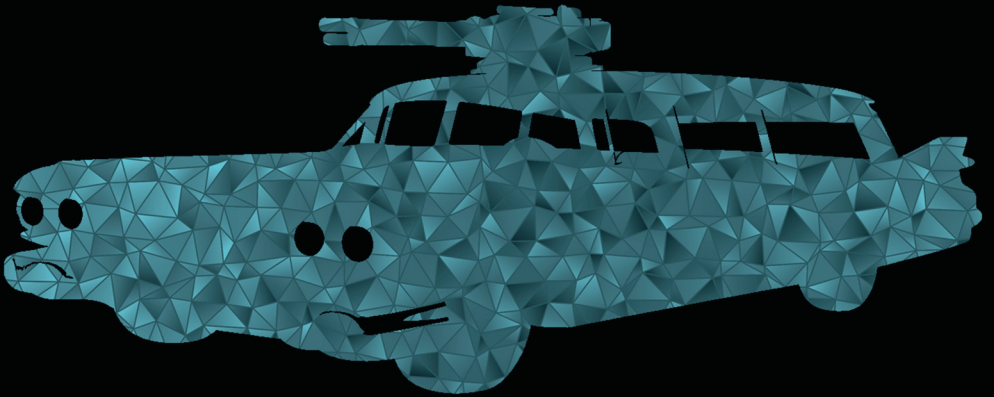

**JAMES JACKSON
ANDOLINI**

JOUTOMAAN RITARIT

JOUTOMAAN RITARIT

James Jackson Andolini

Joutomaan Ritarit

Tämä teos on kaikilta osin fiktiivinen. Mikäli toisin ei erikseen ilmoiteta, kaikki tässä teoksessa esiintyvät nimet, hahmot, liikeyritykset, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat tekijän mielikuvituksen tuotosta ja/tai niitä käytetään fiktiivisesti. Kaikki samankaltaisuudet olemassa oleviin henkilöihin - elossa oleviin tai kuolleisiin - todellisiin tapahtumiin, sijainteihin tai liikeyrityksiin ovat sattuman tulosta.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 James Jackson Andolini

Kustannustoimitus: James Jackson Andolini

Kannen suunnittelu: James Jackson Andolini

Sisuksen taitto: James Jackson Andolini

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi.

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2828-4

www.jackandolini.com

Omistettu miehien väliselle ystävyydelle.

Sekä niille, jotka ovat riittävän hulluja pitääkseen vanhat autot liikkeessä.

PROLOGI

“Siirtojoukot, tässä Punainen Skorpioni, kuuntelen.”

Radion tangenti päästi metallisen naksahduksen. Kaiutin toisti hentoisen kohahduksen ääniaaltojen vapautuessa vastapuolen radistin käyttöön. Jakubin katse kohosi taajuusvalitsimesta Millien taustapeiliin. Toistaiseksi se näytti ainoastaan iltahämärään laskeutuvaa joutomaan metsää peilin kromisesta kehyksestä toiseen. Vielä auton takaa eivät kajastaneet jahtaavan ajoneuvon valojen pimeyttä leikkaavat keilat. Aarniometsä ympärillä pysytteli sekin täysin liikkeettömänä. Sen äänimaisema oli elee-ton ja rauhallinen. Alkuyöisen metsän äänettömyys jätti auditiivisen estradin yksinoikeudella tuon yön äänistä suvereenimmalle: ikuisuuksia siten valmistetun Fordin V8-moottorille. Rauhallisen tyhjäkäynnin hörpötykseen yhdistyi silloin tällöin kuuluva naksahdus, kun rosteripakosarja jäähtyi viileässä kesäillassa.

Mistään ei kantautunut ylimääräisiä ääniä. Peilissä ei näkynyt horisontin puurajaa leikkaavia valokiiloja.

Ainakaan vielä.

Se oli hyvä, mutta toisaalta myös ongelma.

“Helvetti, missä ne oikein kuppaa?” Jakub ärähti ja tarttui uudelleen radion mikrofoniiin: “Siirtojoukot, tässä Punainen Skorpioni, kuuleeko siellä kukaan?”

Hän tiesi kyllä varmistaneensa asian jo ainakin viisi kertaa, mutta kääntyi silti jälleen kerran kohti Millien diagnostiikkapaneelia. Edelleen merkkivalot kertoivat sen täsmälleen saman tarinan kuin kaikilla edellisilläkin kerroilla. Hänen pitäisi nököttää keskellä valkoista aluetta ja koska lähin eksklusioalue oli jäänyt taakse jo kilometrejä sitten, kaiken pitäisi olla kunnossa. Tässä syrjäisessä joutomaan kolkassa säteilytason ei pitäisi merkittävästi häiritä radioliikennettä, mutta siitä huolimatta huoltojoukkojen radisti tuntui leikkivän kuurupiiloo staattisen häiriökohinan takana.

Jakub odotti vajaat puoli minuuttia, silmät tiukasti taustapeilissä ja korvat herkinä kuulostelemassa avonaisesta sivuikkunasta kantautuvia korven ääniä.

Keskimääräistä tiukemmasta korvienhöröstelystä huolimattakaan mitään ei kuullut. Ei tässä autiossa maailmassa. Ainoastaan yksinäinen huuhkaja huhui jossakin ja sitten senkin ääni peittyi tyhjäkäynnin taustamurinan alle.

Pakosarja naksahi tavallista kuuluvammin.

Hiljaista siis oli, mutta kuinkahan kauan sitäkin riemua sitten riittäisi?

Valitettavasti ääniaallot radiotaajuuksilla olivat aivan yhtä kuolleet kuin metsä Jakubin ja Millien ympärillä.

Jakub tarttui taas radion mikrofoniiin.

“Siirtojoukot, vastatkaa nyt! Tässä on vähän hätä kädessä, minulla on lasti kyydissä, rosvo perässä eikä yhtään ammusta - - “

“Siirtojoukot kuulee, Punainen Skorpioni”, radio vihlaasi katkaisten Jakubin lauseen keskeltä. “Tässä on nyt vähän ongelmaa. Läskipää-Toma lähtee sinun suuntaan, muille autoille on tiedotettu, mutta kukaan ei ole kovin lähellä. Enempää ei juuri nyt liikene. Onnea matkaan.”

“Vittu!” Jakub kirosi ja paiskasi mikrofonin johtoineen päivineen Millien apukuskin jalkatilaan. Kapula kolahti vihaisesti paljasta tulipeltiä vasten ja hinautui sitten käppyräjohtonsa kiskomana hieman takaisinpäin.

Läskipää-Tomasta ei olisi ratkaisemaan Jakubin kiperää tilannetta. Tämä oli aurankuljettaja, joka ei ikinä pärjäisi taistelukosketuksessa. Ja juuri sillä hetkellä Jakub olisi tarvinnut avukseen pari nopeaa hyökkäysvaunua - mielellään panssaroituina, mutta ilmankin olisi käynyt. Ainakin ihan mitä vain muuta kuin Läskipää-Toman jättimäisen maastokuorma-auton, josta ei olisi uhkaa kenellekään muulle kuin metsän hömötiaisten pikkuruisille keuhkoille. Toma voisi korkeintaan raahata hänen hiiltyneen ruumiinsa ja Millien palaneen raunion takaisin Linnakkeeseen jonkin päin Praham muistojen katuja.

“Mitäs tuumaat, tyttö?” Jakub kysyi Millieltä. “Onko onni myötä?”

Millie ei tietenkään vastannut. Jos siis Fordin 427 kuutiotuuman kahdeksansylinterisen tasaista, kiirehtimätöntä tyhjäkäyntiä ei osannut pitää vastauksena. Mitä se tietyllä tavalla kyllä oli, kyllähän Jakub nyt autonsa tunsu.

“Sitähän minäkin, tarttee vissiin - -”

Siinä samassa metsän pimeys väistyi kertalaakista. Kapean, lähes umpeen kasvaneen metsäautotien mutkan takaa kaarsi esiin se, jota Jakub oli koko ajan odottanut - ja pelännyt.

Ajovalot.

Hänen vainoojansa oli löytänyt hänet.

“Ja sitten menttiin!”

Jakub painoi kaasua ensin varovasti, sillä Millien moottorin väännöllä oli paha tapa kaivaa vetävät pyörät maan sisään, mikäli sille antoi pieninkin mahdollisuuden. Fordin väkivahva kone nosti kierroksia yskimättä ja heti, kun Jakub sai vaunuunsa edes jonkin verran liikettä, hän uskalsi painaa kaasun syvemmälle. Millien perä irtosi saman tien ja haki pitoa rauhallisella heiluriliikkeellä vasemmalta oikealle. Tien hiekkaisella ja osin karikkeisella pinnalla sellainen oli täysin odotettavaa, eikä hämmästyttänyt Jakubia pienimmässäkään määrin. Hän oli tuntenut Millien koko ikänsä, eikä mikään mitä auto teki, varsinaisesti enää yllättänyt häntä.

Mutta ajovalot lähestyivät.

Ja ne tulivat *kovaa*.

Jakub vilkaisi taustapeiliin ja täsmälleen tuolla hetkellä ajovalojen yläpuolella - suunnilleen siellä, missä takaa-ajavan auton katto sijaitsi - välähti kirkas valosalamoiden sarja. Ja käytännössä välittömästi Jakub kuuli, kuinka Millien panssaroidusta takakontista kilisi sarja kimmokkeita vasemmalle ja oikealle. Vaikka Jakub kuuli jo äänestä, että takana tulevaan autoon oli asennettu ikuisuuden vanha ShVAK-tykki jostakin universumin alkuräjähdyksen tienoilta, sen kaksikymmentämillisten kuulien ropina sai vaistomaisesti painumaan syvemmälle penkissä. Panssarointia tai ei, niin ei sellainen ropina tuntunut kai koskaan erityisen kivalta. Eriytyisen vähän se huvittaisi, jos joku onnekas kuula sattuisi löytämään reitin läpi Millien peräpanssaroinnin hitsausaumojen.

“Helvetti!” Jakub mutisi ja painoi kaasua syvemmälle.

Millien jo kertaalleen rauhoittunut perä haki sorapinnalla uudelleen pitoa. Sitten heijaus lakkasi, kun vauhti nousi toiselle sadalle. Näppärällä sormiotteella Jakub haki nelosvaihteen silmään lähestulkoon kaasua nostamatta. Samaan aikaan peräpeilissä takaa-ajaja antoi tykkinsä laulaa ja uusi sarja ropisi auton perään - tuottamatta edelleenkään sen suurempaa vahinkoa. Maalipintaan luodit kyllä jättäisivät ikävän jäljen. Ja jonkun nekin olisi taas paikattava.

“Minä niin tiesin tämän, enkös vain?” Jakub mutisi. “Minä vittu soikoon tiesin, että tästä tulee sanomista. Minä sanoin Leville, ettei pitäisi hakea näin pitkältä näin myöhään. Että sana kiirii ja aurinko ehtii laskea. Mutta perkele, kun ihmisen pitää olla ahne.”

Ja vaikka nyt Jakub kirosikin itseään, hän oli itselleen myös armollinen. Hän ymmärsi Levin (ja tietystä määrin oman itsensäkin) ajatuksenjuoksua. Raha ratkaisi ja tästä keikasta oli luvattu hyvät hillot. Korunoiden kilinä sai useimmat vastaväitteet vaimenemaan - silloinkin, kun olisi ollut viisasta vielä harkita hetki.

Mutta nämä filosofiset pohdinnat oli syytä jättää toiselle päivälle. Takana kiirehtivä bandiitti haistoi epäilemättä veren ja koska Millien panssarointi tekisi kaukaa ammuttujen sarjojen ropsimisen koko lailla turhaksi, tällä oli kaiketi vakaana aikomuksenaan saada kanuunan ammuksat lähetettyä matkalleen lähempää. Silloin niiden iskuvoimasta olisi vielä enemmän jäljellä, jolloin onnekas osuma saattaisi porata itsensä Jakubin kannalta aivan väärään paikkaan.

Painaessaan kaasua ja yrittäessään pitää Millien tiukasti kiinni metsäautotien karikkeisessa pinnassa, Jakob koetti paikantaa omaa sijaintiaan. Hän muisti repineensä takaa-ajajaan etäisyyttä jossakin määrin asfaltoidulla päätiellä, kääntyneensä sitten kapeammalle ajouralle metsään ja kääntyilleensä vasemmalle ja oikealle niin pitkään, että ajovalot hänen takaansa olivat hävinneet. Joten... missä päin hän oikeastaan olikaan ja missä päin oli Linnake? Praha oli tällä haavaa hänen ainoa toiveensa, sillä näillä synkillä sydänmailla ei tavanomaisesti seikkaillut edes kauko-suojapartioita ja radion puheista päätellen siirtojoukkojen muut kuskitkin tuntuivat vaihteeksi neppailevan kiveksiään jossakin ihan muilla mailla.

Uusi sarja ropisi ilmoille ja jo pikatykin äänestä Jakob kuuli, että nyt sarja lähti entistä lähempää. Bandiitin tähtäys oli kuitenkin huono, sillä sarja suhisi Millien oikean kyljen sivuitse. Kimmeltävät valojuovat ropisivat männikköön ojan toisella puolella ja siellä niiden ainoaksi tuhoksi rajoittui yksi keskipaksu, puolilaho runko. Harmi kyllä, mänty lähti kaatumaan pois päin tiestä sen sijasta, että olisi katkaissut tien Jakubin takaa, eikä sekään siis auttanut Jakubin pakoa tippaakaan.

Takana tulevan pirulaisen tähtäystä vaikeuttaakseen Jakob alkoi mutkitella vasemmalle ja oikealle koko kapean tien leveydeltä. Samalla hän yritti katseellaan paikantaa, mistä ihmeestä auringon viimeinen kehrä oikein kajastaisi. Sen perusteella hän voisi päätellä, mistä länsi löytyisi. Hänen oli pyrittävä pitämään auringonlaskun värjäämä taivaanranta oikealla puolellaan, koska silloin kokka osoittaisi kohti etelää ja kohti Linnaketta.

Samassa hiekkatie kääntyi loivasti vasemmalle ja kääntäessään rattia Jakob tunsu, kuinka väkivahva Fordin kone potkaisi takarenkaat irti alkaen puskea Millietä sivuttain. Hän hellitti kaasua hieman - ei paljoa, sen verran vain, että iso-varvas oikeeni - ja saman tien Millie nappasi peränsä uudelleen kiinni ja luisto oikeeni. Takaa-ajaja ampui ilmoille uuden sarjan, mutta se kimmahdelti tehottomasti peräpanssariin.

“Et saatana viitsisi rikkoa sitä maalipintaa” Jakob mutisi. Hän oli vasta viime viikolla maalauttanut koko auton kauttaaltaan uudelleen kirkuvan punaiseksi. Läskipää-Toma ja Vittu-Sergei olivat aukoneet päättään koko hankkeen ajan ja kyseenalaistaneet koko homman mielekkyyden varsin graafisella tavalla (erityisesti Vittu-Sergei, joka oli ansainnut liikanimensä hyvästä syystä, eikä tuo syy liittynyt todellakaan hänen menestykseensä naisten kanssa). Sergein mukaan oli rahanhukkaa maalauttaa keruvaunua, koska niitä kuitenkin ammuttaisiin, kolhittaisiin, rikkottaisiin ja tuhottaisiin joutomaalla lähestulkoon päivittäin.

“Mutta ei Millietä”, Jakob oli tuolloin sanonut ja jatkanut Millien maalaamista spraypurkkien ja pienen kynsilakkasiveltimen avulla.

Ja hieno autosta oli taas tullutkin - kuin uusi.

Mutta se oli ollut silloin, tuona kauniina ja turvallisena päivänä Linnakkeen muurien sisäpuolella ja nyt tilanne oli toinen. Vaarallisemmassa nykyhetkessä tuo tuntematon persläpi puhkoi auton vastaviimeistelyyn maalipintaan aivan uusia

ilmastointireikiä. Aivan välittämättä siitä, kuinka ikävä homma niiden reikien umpeen hitsaaminen taas olisi. Ja minkä ihmeen vuoksi?

Jakub käänsi katseensa takapenkille, jossa matkasi turvavöihin sidottuna kaksi isoa laatikkoa joitakin sähkömekaanisia komponentteja, joiden käyttötarkoitusta hän ei tiennyt eikä edes halunnut tietää. Ne hänen oli pitänyt noutaa Leville kahdensadan kilometrin päästä ja ne hän oli myös noutanut pahoista ennakkooaivstuksistaan välittämättä. Ilmeisesti joku jossakin oli kuitenkin vuotanut tiedon väärille tahoille ja nyt joku toinen jostakin oli innostunut lastista, josta Jakub ei sinällään olisi vähää välittänyt.

Mutta toimeksianto oli toimeksianto, ja niin vähän kuin Jakub noista muovin ja metallin seoksesta valmistetuista laitteista ymmärsikään, hän aikoi pitää oman osuutensa diilistä ja toimittaa lastinsa Linnakkeeseen mitä kiireimmin. Jos siis vain Luoja ja Millie sallisivat.

Sarja kajahti taas ilmoille.

Ja bandiitti. Eipä unohdeta sitä perkelettä.

Olisi ollut kiva edes tietää, miksi tässä tilanteessa oltiin? Mikä noista valkoharmaista, muovisista möhkäleistä teki niin haluttuja? Ne eivät olleet erityisen kalliin näköisiä eikä Jakub ymmärtänyt niistä muuta kuin, että ne liittyivät jotenkin sähköön ja siinä se sitten olikin.

Yleensä Jakub ei tiennyt, koska kyseli ainoastaan rahan perään. Ja vielä harvemmin hänelle lastista mitään vapaaehtoisesti kerrottiinkaan. Eikä se yleensä haitannut häntä.

Muuta kuin sellaisilla hetkillä. Olisi ollut ihan kiva tietää, miksi oli juuri kuolemaisillaan.

Uusi sarja ropisi taas takakontin panssariin ja muutama sivulle ajautunut myös takakontin panssarilasiin. Jakub erotti osumatyypit korvakuulolta. Teräkseen osuvat luodit päästivät osuessaan kovapintaisemman kilahduksen, kun taas panssarilasiosumat rusahtivat ilkeästi aivan kuin jään pinta askeleen alla. Samassa Millien perä haki taas sivulle, Jakub korjasi luiston kaasuvavastaan hellittämällä ja heti, kun auto asettui, hän painoi kaasun entistä syvempään. Edessä nimittäin näkyi pieni suoranpätkä. Ikävä kyllä, sen toisessa laidassa kajasti neulansilmämutka vasempaan. Mutkan jälkeen tie lähti nousemaan kohti kukkulaa, joten todennäköisesti neulansilmiä olisi lähitienoilla tuhka tiheään. Ja se tiesi huonoa Millien kaltaiselle raskaalle sotaratsulle, joka joutui ottamaan mittaa huomattavasti kevytrakenteisempaa hyökkäysvaunua vastaan täydessä lastissa. Takaa kohti rynnivä pikkupiru saattaisi hyvinkin kuroa hänet kiinni mutkien aikana.

No, sille ei nyt voisi mitään.

Onneksi suoralla Millie oli aivan omaa luokkaansa ja niinpä auton nopeus kohosi taas pitkälle päälle toisen sadan. Vainolaisen valot alkoivat jäämään ja bandiitti lakkasi ampumasta. Silti Jakub tiesi sellaisen onnen vain väliaikaiseksi. Neulansilmämutka lähestyi ja vaikka Jakub jätti jarrutuksen aivan viime tintaan,

hän tiesi, että auton kiepauttaminen satakahdeksankymmentä astetta ja vauhdin kerräminen ylös lähes nollasta ottaisi oman aikaansa.

Varsinkin, kun auto oli täynnä noita harmaita sähkömekaanisia härpäkkeitä, joita kai *kontaktoreiksi* nimitettiin.

Sitten oli aika keskittyä. Jakub siristi silmiään ja luki tien pinnan, etäisyyden ja mutkan tiukkuuden ja teki ratkaisunsa. Noin kahta sataa metriä ennen neulansilmää Jakub survaisi jarrun pohjaan. Millien keula sukelsi kolmisenkymmentä senttiä alemmas iskunvaimentimien painuessa kasaan samalla kun terästönniemien massa siirtyi eturenkaiden varaan. Hyödyntäen keulan niauksen luomaa painon siirtymää Jakub käänsi ratin reippaasti vasemmalle ja antoi auton puskea renkaat lukossa miltei mutkaan saakka. Sen jälkeen hän pompautti jalan jarrulta kaasulle ja Fordin väkivahva moottori hoiti loput. Voimakkaasti keventynyt tonniluokan perä kiepahti keulan editse kuin ballerina ja niin Millie liikkui taas keula oikeaan suuntaan. Jakub hellitti kaasua, tunki takarenkaiden löytävän pidon, ja sitten vauhti alkoi taas kasvaa.

Mutta siinä samassa ShVAK lauloi taas, sillä kertaa vasemman etukulman suunnasta. Luodit hakkasivat peltiin kuin nippu maailman äkäisimpiä peltikärpäsiä ja kyljen suunnasta niiden pysäyttämiseen ei ollut varattu paksumia teräslevyjä. Ehei - luodit ropisivat kevyempään panssariin ja tietty - sen läpäistyään suoraan konetilaan. Jossakin pirstaloitui lasi.

Millie ruopaisi sähkökästi ja lähti kapuamaan pitkin rinnettä. Jakub vilkaisi alemmalla tiellä neulansilmään kiitävää varjoa ja tunnisti siluetista auton mallin: vanha Barracudahan se siinä - oranssi tai kellertävän punainen, hämärässä oli vaikea nähdä - mutta aivan varmasti rosvoauto, ei todellakaan kukaan Linnakkeen sisältä.

Ei sillä, että hän olisi sitä epäillytkään. Keruukuskit eivät ampuneet toisiaan, sellaisesta päätyi hyvin pian itsekin köyden jatkoksi Vltavan varteen.

Jakub haki sormillaan isompaa vaihdetta silmään nostaen kaasua vaihteiden välissä vain hienokseltaan, juurikaan kytkintä käyttämättä. Se oli aivan tavanomainen 'vaihteen lennätyks silmään', jota hän oli tehnyt tiukoissa paikoissa noin miljoona kertaa aikaisemmin. Mutta tuolla kerralla jokin meni toisin kuin tavallisesti: heti kun vaihteisto imaisi nelosen sisään, varoitussummeri kromisessa paneelissa surahti.

Salamana Jakubin katse siirtyi diagnostiikkatauluun, jonka kirkkaan vihreänä loistavaan valojen mereen oli ilmaantunut yksi ainokainen punainen valo.

Öljyn pinta.

“Voi helvetin perseen saatana”, Jakub kirosi kuin Sergei parhaimmillaan, sillä hän arvasi pahimman juuri tapahtuneen. Äskeinen laaja sivuluisu oli paljastanut Millien lähes suojaottoman sivustan sekunniksi tai kahdeksi ja ShVAK oli armotta hyödyntänyt onnenkantamoisen. Pikatykin luodit olivat ilmeisesti poranneet reiän öljypohjaan, lauhduttimen letkuun tai jonnekin sinne, minne yleisesti ei kaivattu

kahdenkymmenen millin pikatykin repaleisia reikiä. Millien V8 ei kauaa ilman voiteltua hyrisisi, se oli varma se. Mutta vaikka kokenut mekaanikko olikin - ja tunsikin Millien kuin omat taskunsa - edes Jakob ei uskaltanut veikata, kuinka pitkään kone itse asiassa pyörisi ilman voiteltua.

Minuutin?

Kaksi?

Vaikea sanoa.

Oli joka tapauksessa selvää, että tilanne oli muuttunut huonosta kriittiseksi yhdellä ainoalla epäonnisella osumalla.

Tähänkö tämä nyt päättyy? Jakob ajatteli lohduuttomana. Hän oli hädin tuskin parikymppinen. Juuri ja juuri aikuinen. Hän olisi mieluusti elänyt vielä tovin, jos toisenkin. Mutta nyt...

Radiokapula särähti apukuskin jalkatilassa. Jakob höristi korviaan: olivatko huoltojoukot sittenkin - -

“Aja kilometri eteenpäin ja ohjaa rampista sivuun.”

Naisääni oli Jakubille täysin tuntematon - sen verran pystyi päättelemään muutamasta, huolellisesti lausutusta sanasta. Eikä ihme, sillä Linnakkeen huoltojoukkoihin ei yleensä hakeutunut naisia. Ei edes radisteiksi.

Ilmeisistä syistä, Jakob mietti kumartuessaan kohti apukuskin jalkatila.

“Mitä?” Jakob kysyi heti, kun sai harottua kapulan taas kouransa.

“Kai sinä nyt puhetta ymmärrät, hölmö? Kilometri eteenpäin ja rampista sivuun!”

Jakub viskasi kapulan takaisin lattialle ja vilkaisi taustapeiliin. Oranssi Plymouth roikkui parinsadan metrin päässä kuin peräpukama. Se ei laukonut tykilään - taivaalle kiitos siitäkin pienestä onnesta - mutta kaipa sekin näki Millien vuotavan elämännestettään pihalle suurina, mustina sylkäisyinä.

“Vielä vähän, kultapieni”, Jakob mutisi ja painoi Millien kaasua syvemälle. Fordin isolohko kurisi kuin kehräävä kissa ja kiskoi Millietä voimalla eteenpäin. Vauhti kiihtyi jälleen ja oli aivan kuin kirkkaana loistava punainen varoitusvalo olisi kertonut jostakin aivan toisesta todellisuudesta. Jakob kuitenkin tiesi, että kun öljy loppuisi, se loppuisi kertakaikkisesti. Öljynpaine romahtaisi ja sen jälkeen...

No, oliko sillä väliä, jos hän olisi muutenkin piakkoin vainaa?

Barracuda alkoi uudelleen jättäytyä taaemman ja samassa Jakob näki, mitä radion mystisen äänen oli täytynyt tarkoittaa. Hiekkatieistä erkani toinen tie, ilmeisesti rampin lahonneet jäänteet. Mitäpä patkka olikaan aikaisemmassa elämässään ollut, niin nykyisellään se oli vain onneton kinttupolku. Kuitenkin se oli jokseenkin hoidettu ja laidoiltaan täysin puuton. Se ohjautui jonkinlaiseen solaan. Ehkä solasta löytyisi jokin suojapaikka, johon Millien voisi ajaa piiloon. Toki, siihen tarvittaisiin vähän välimatkaa, mutta Barracuda peräpeilissä vaikutti koneeltaan melko laiskalta eikä tahtonut oikein pysyä perässä heti, kun Millie vain pisti vähänkään töpinää tiskiän. Joten ehkä, jos hän oikein survoisi, niin...

Sitten risteys oli siinä ja Jakob reagoi salamana. Hän ohjasi sivuun. Millien perä seurasi pitkässä luistossa pienen nyppylän laelle. Sivuttaiskiihtyvyys teki ilmeisesti höpöä moottorissa vielä loiskuvalla öljylle, sillä samassa summeri rääkäisi kuin tapettava pieneläin. Punainen varoitusvalo alkoi vilkkua Jakubin silmäkulmassa. Kirkunasta ja valodiskosta välittämättä Jakob ohjasti Millien kukkulan laelle, sen päällä näkyvän pienen pompun päälle ja...

Silloin öljynpaine romahti. Ei laskenut, ei tippunut - vaan putosi kuin irti laskettu kivi suoraan mittarin nominaalialueelta täyteen nollaan. Täysteholla kehäävä kasa Fordin metallia jaksoi pyöriä ilman voiteltua sen sekunninkymmenyksen, jonka Millieltä kesti päästä nyppylän laen toiselle puolelle. Sen jälkeen jokin jossakin hirtti kiinni ja kone jurnahti täydelliseen jumiin. Se tietysti oli suhteellisen raskas tempaus - pysäyttää nyt sellainen kasa valtoimenaan liikkuvaa metallia mielipuolisen lyhyessä aikayksikössä - ja niinpä seuraavassa sekunninkymmenyksessä Fordin takorautainen kampiakseli katkesi ja sylki kolmos-, nelos- ja kuutosylinterin kier- tokanget läpi lohkon seinästä.

Sitä Jakob ei tietenkään voinut nähdä - eikä olisi oikein ennättänyt katsellakaan, sillä siinä vaiheessa Millien takapyörät olivat jo täysin lukossa. Ja koska vauhtia oli vielä pitkälti yli sataneljäkymmentä, lukittunut takapää taittoi valtavan, kiiltävänpunaisen keruuvaunun tien pinnalle poikittain. Jakob polki kytkintä ja pyöritti rattia raivolla vastaohjauksen suuntaan, mutta myöhäistähän se auttamatta oli. Vastustamattomasti Millie liukui ulos tieuralta, kohti kivikkoista piennarta - ja tippui sitten sen yli. Jakob tunsi vatsanpohjassaan selkeän putoamisen tunteen, kun Millien eturenkaat irtosivat maan pinnasta. Lyhyen, kohti ojanpohjaa suuntautuvan ilmalennon aikana Millien keula ehti painua sen verran alaspäin, että auto tapasi pientareen kovan kivikon hieman alaspäin viettävässä kulmassa. Lyhyen tajuissaan olemisen hetken aikana Jakob ehti tajuta vielä sen, kuinka Millien oikea etukulma pomppasi ylös - taittui kohti taivaita kuin sarana - ja sen jälkeen matkanteko päättyi valtavaan lasien sälihdykseen ja metalliseen rysähdykseen.

Ja tietenkin täydelliseen, kaikenkattavaan pimeyteen.

Kun Jakob tuli tajuihinsa, hän oli menettänyt täydellisesti käsityksensä ajasta. Ja oikeastaan siitäkin, mitä juuri oli tapahtunut. Hetken aikaa hän tuijotti otsansa edessä häälyvää ohjauspyörää ja ihmetteli itsekin, kuinka oli saattanut nukahtaa rattisiin. Sitten jostakin valui verta hänen toiseen silmäänsä ja hän joutui pyyhkäisemään kahdesti, ennen kuin sai näkökykynsä jotenkin palautumaan. Hän räpäytti silmiään ja samassa vihlova kipu etuhampaissa muistutti tämänkin pienen inhimillisen osajärjestelmän hädästä. Pikainen kielitesti varmisti, että tosiaankin: hänen etuhammastuksensa oli keventynyt melko rajusti matkan viimeisen promillen aikana.

Siinä samassa todellisuus palautui takaisin Jakubin mieleen.

Jabtaaja. Se Barracuda.

Se sai Jakubiin liikettä. Hän kokeili Millien ovenkahvaa, mutta ovi tuntui kuin kiinni hitsatulta. Hän työnsi kaikkiin voimin saaden kipusalamat sinkoilemaan pitkin vatsaansa. Vasta kolmannella kunnan ponnistuksella ovi suostui raottumaan kymmenisen senttiä. Jakob tuki ovea toisella kädellään samalla, kun yritti ryömiä autosta ulos.

Yhtäkkiä ovi retkahti auki ja Jakob rysähti mahalleen kivikkoiselle pien-tareelle. Tömähdys vihlaus sisuskaluja ikävästi, mutta silti hän pakottautui kääntymään selälleen ja katsomaan sitä, mitä ei olisi ensinkään halunnut nähdä.

Millien kiiltävän punainen maalipinta oli edelleen paikoin ehjä ja erityisesti takaosan kyljissä peltikin näytti vielä suhteellisen hyvältä. Mutta siihen hyvät uutiset sitten jäivätkin, sillä auton keula oli järkyttävässä kunnossa. Se oli sukeltanut syvälle kiviseen maahan ja muuttunut samalla lähes tunnistamattomaksi kasaksi yhteen rutistunutta peltiä, kumia ja vähemmissä määrin muovia. Konepelti oli taivuttunut haitariksi. Moottori oli ilmeisesti jatkanut matkaansa puolisen metriä pidemmälle kuin muu auto. Se oli rikkonut kiinnikkeensä ja kairannut itselleen sopivan kulkutien läpi konetilan keskiosan. Oikea eturengas, iskunvaimennus ja oikeastaan koko helkkarin ripustus oli tunkeutunut etukulmasta läpi. Se törrötti pellin repeämästä kuin jokin perverssi tilataideteos. Panssaroitu tuulilasi oli räjähtänyt miljooniksi sirpaleiksi ja vääntänyt samalla katon kieroksi.

“Voi Millie...”

Yhtäkkiä Jakob tajusi, että yö oli yhtäkkiä omituisen vaalea. Hän nosti kättään ylemmäs ja näki, kuinka hänen verinen kämmenensä paitsi näkyi kirkaassa päivänvalossa, mutta myös jätti eteensä pitkän varjon. Joutomaan karikkeeseen piirtyvä varjokäsi näytti vähintään viiden metrin mittaiselta.

Sitten valo välkähti, kun Jakubin yläpuolelle asteli siluetti. Tumma hahmo piirtyi ilmeisestikin Barracudan ajovaloja vasten, sillä jo laskenut aurinko ei käytännössä valaissut enää mitään muuta kuin taivaanranta. Hitaasti Jakob käänsi päätään valoa kohti ja näki, kuinka ylempänä tienpientareella miehen hahmo asteli sopivaan asemaan tutkailemaan saalistaan. Bandiitti tutkaili häntä kiireettä sieltä, missä Jakobkin oli vielä hetken aikaa sitten ylväästi kruisaillut.

Alkuyön hämäryydessä miehen piirteitä ei juurikaan erottanut. Varjokuvasta saattoi nähdä vain, että miehellä oli kädessään katkaistu haulikko, jonka piiput hän käänsi kohti alaviistoa hitaasti nautiskellen.

Jakub sulki silmänsä kiitollisena, ettei ainakaan joutuisi menemään hammaslääkärille purukalustoaan korjauttamaan. Se vasta olisi sattunut. Eikä hänen sitä paitsi enää tarvitsisi oikaista Millien vänkyröitynyttä keulaakaan. Se mieliharmi olisi nyt jonkun muun murhe.

Sitten jokin voima hänen sisällään - ehkäpä hänen isänsä velvollisuudentunnon ja vastuullisuuden värittävä ääni - sai hänet avaamaan silmänsä ja tuijottamaan kohtalooaan epäroimättä.

Maaailma ei ole silmänummistajia varten.

Jakub katsoi kohti bandiittia. Haulikko oli ojentautunut kohti häntä. Liipaisin painui syvempään.

Valtava pamahdus kajahti vuorensenistä. Se oli kuin metallinen piiskan-sivallus yhdistettynä valtavaan ukkosen jyrähdykseen.

Jakub huomasi kuitenkin painaneensa silmänsä kiinni, mutta nyt hän ihmetteli, kuinka oikein saattoi kuulla ja nähdä vielä sen kaiken. Kun hän hieman tointui, hän tajusi avata silmänsä ja näki, että haulikkokaverin siluetista puuttui pää. Hetken aikaa Jakub ja päätön haulikkomies nököttivät jähmettyneenä tähän omituiseen kuvaelmaan. Sitten haulikkohyypiön polvet notkahtivat ja ukko retkahti pientareelle päättömänä ja ilmeisesti myöskin suhteellisen hengettömänä.

Laukauksen jälkikaiku katosi metsän ja kallion kuolettavaan rosopintaan. Kului hetki.

Kului toinen.

Sitten ajovalojen kiilaan ilmestyi toinen siluetti. Hentoisempi, mutta silti aivan yhtä anonyymi. Tämän piirteistä ei saanut selvää, mutta sen verran siitä saattoi kuitenkin päätellä, että tämä riiputti olkapäätään vasten suhteellisen järeännäköistä kivääriä. Se tietysti selitti mihin haulikkokaverin pää oli kadonnut, mutta paljoo paremmaksi se ei Jakubin omaa tilannetta sanottavasti tehnyt.

Ojasta allikkoon.

Jakub yritti kammata itseään seisaalleen, mutta siitä ei tullut hittojakaan. Aivan joka paikkaan sattui ja pienikin lihasponnistus sai Jakubin lihakset väriseämään kivusta. Lopulta hän alistui kohtaloonsa - jo toistamiseen kahden viimeksi kuluneen minuutin aikana - ja rentoutui louhikkoisen ojan pohjalle odottamaan noutajaa.

Varjo heilautti kiväärinsä olkapäälleen ja lähti laskeutumaan alas kivikkoista rinnettä. Hetkessä nainen oli Jakubin luona ja alkoi avustaa tätä seisomaan. Se onnistui jotenkin ja hetken ähinän ja puhinan sekä toinen toistaan tuskallisimpien kipusalamien jälkeen Jakub ja kiväärityyppi seisoivat taas tienpientareella. Jakub tunsu olevansa hiestä märkä, aivan kuin olisi noussut suoraan helvetin porteilta takaisin tämänpuoleiseen - niin kuin hän kai tietyllä tavalla olikin.

Tässä fyysisessä maailmassa alkoivat kuitenkin tutut asiat palautua Jakubin tajuntaan. Bandiitin oranssisävyinen Plymouth Barracuda hörpötti rauhallisena tyhjäkäyntiä, ilmeisesti ihmetellen, mihin sen omistaja oli kaikonnut kesken haus-

Tarina miehistä, jotka rakastavat autoja

Maailmanlopun jälkeen Prahan linnakkeen logistiikka lepää keruuvaunukuljettajien käsissä. Nämä joutomaiden ritarit vievät henkensä ja koneensa äärirajoille taistelllessaan tiensä bandiitteja vilisevän tieverkoston halki. Pakko on – kaupungin elinehtoja kun ei turvata laatikkopyörillä.

Tässä karussa kombinaatiossa elantonsa ansaitsee myös Punaisen Skorpionin kuljettaja Jakub Landa, jonka kirkuvanpunainen auto, Millie, tunnetaan niin linnakkeen porteilla kuin joutomaan pölyisillä teilläkin. Mutta eräällä keruureissulla Jakub huomaa karun totuuden: joutomaa ei ole entisensä. Vanhat keinot eivät enää toimi, ja yhtäkkiä kokenutkin kuljettaja huomaa olevansa jatkuvasti altavastaajana. Tilannetta mutkistaa osaltaan joutomaalta mukaan tarttunut mystinen nainen, Gita, joka ilmoittaa yhtäkkiä haluavansa päästä kuskiksi kuskien joukkoon. Kukaan – kaikkein vähiten Jakub itse – ei tiedä, mistä Gita oikein ilmestyi tai mitä tämä todella tavoittelee.

Lopulta Jakub ajautuu perimmäisten kysymysten äärelle:

Missä kulkevat miehisen velvollisuuden rajat?

Kuinka elää jatkuvassa esikuvana olemisen ja kuolemanvaaran ristipaineessa?

Ja onko elämä lopulta vain velvollisuuden ja hedonismin pyörän loputonta pyörittämistä?

Joutomaan ritarit esittelee miehisen autoilukulttuurin uudessa valossa. Piruilun ja sanallisen nokittelun alta pilkistää aika ajoin jotain aidompaa: välittäminen omasta tallista, sen väestä – ja lopulta myös maailmasta, joka vielä yrittää sinnitellä raunioidensa keskellä. Tämä teos on kirjailijan kunnianosoitus sitkeydelle, toiminnalle ja tavalle katsoa maailmaa mahdollisuuksien, ei rajoitusten kautta.

